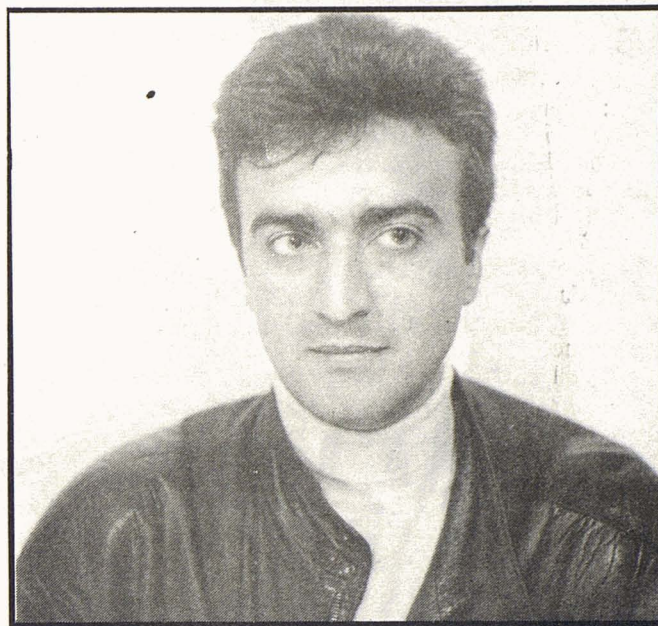

Secció Excursionista Cingles de Bertí

Jordi Jové: "Victory"

Jordi Jové, Lleida 1961.

L'itinerari escollit, per a diumenge dia 7 de febrer, és una ruta de muntanya poc freqüentada pels caminadors habituals d'aquests cingles. El Sot de Vall-de-ros, situada a la part sud-est del full cartogràfic dels Cingles de Bertí i de Gallifa (Vallès Oriental), és una raconada típica de la sinuositat rugosa d'aquests cingles que, en direcció O, arriben a ultrapassar els altiplans de Sant Quirze de Safaja i Sant Feliu de Codines per a retrobar-se amb la Moleta de Gallifa. De totes maneres la riera Tenes fa de límit del que podríem dir a grans trets és clar, dels Cingles de Bertí en aquesta banda de ponent.

Valls-de-ros

L'excursió comença al peu d'aquest llegendari Sot de Vall-de-ros (300 m), on antigament -abans que les urbanitzacions proliferessin tan descaradament- només s'hi aventuraven els més agosarats i intrèpits caçadors i homes de muntanya. Indrets com el Gorg de la Donzella, el Barbot Negre i la Cova del Moro, eren tractats amb respecte per la gent del poble. Ara, desgraciadament, la degradació constant del bosc per elements de tota mena i l'aprofitament exhaustiu de les aigües, han canviat la fessomia d'aquell impressionant i llegendari Sot de Vall-de-ros.

Sant Pere de Bertí

Església romànica molt modificada amb un campanar cadireta amb dos ulls. És una antiga parròquia de muntanya (850 m) amb un agrupament de tres o quatre cases mig abandonades. Per sort, hem comprovat que s'hi està reconstruint alguna cosa. A més, darrerament hem parlat amb la gent que hi viu i sembla que hi ha bona disposició. Això sí, l'indret és tot un "pessebre" quant a l'aspecte paisatgístic.

Grau de Montmany

Antic pas obligat per a tots aquells qui treballaven o vivien a l'altiplà dels Cingles. El camí de bast es "des-

penja", sobtadament, fins al capçal del joliu Sot de Montmany o Montmany de Puiggraciós. El conjunt d'aquest sots hom els anomena Sots Feréstecs en el vessant de la vall del Congost.

Coll de Can Tripeta

Petita depressió dels Cingles de Bertí. Per on passa la pista de muntanya que travessa el Bertí pel Serrat de les Escorces fins a Centelles. Aquesta petita collada (649 m) permet l'accés tant per la banda de la vall del Congost com també per la vall del Tenes. No gaire lluny d'aquest collet -en direcció l'Ametllà del Vallès- hi ha el Santuari de Ntra. Dona de Puig Graciós (1.700 m). Tant la capella de la Mare de Déu com l'entorn que envolta el santuari són molt visitats per la gent de la comarca.

Mas Quintanes

Masia situada a frec de camí del poble de Riells. La seva orientació, enmig d'una solana sota mateix del cingle en la Serra de Quintanes, i els conreus que l'envolten fan d'aquesta masia un indret agradable i acollidor. Els propietaris són una família amable, correctíssima i cordial.

Riells del Fai

Poblat agregat de cases i darrerament amb dues o tres urbanitzacions importants. Situat al peu dels Cingles de Bertí a 3,8 km del seu municipi, Bigues; a 220 m d'altitud. Molt a prop hi ha el priorat benedictí de Sant Miquel del Fai que pertany també al municipi de Bigues (Vallès Oriental). Situat a la confluència de la riera Tenes i el riu Rossinyol, que es precipiten en cascades, la darrera sobre l'església romànica construïda en una profunda balma.

Horari

3 hores, 40 minuts. En aquesta excursió ens acompanyaran els companys Roser Orellana i Angel Pejó de la Unió Excursionista de Catalunya de Gràcia.

El seu paper com a partícep de la irrupció generacional catalana és en tot cas simptomàtic... pas per la Facultat de Belles Arts de Barcelona, Saló de Tardor, Biennal de Barcelona, Biennal de Produccions Juvenils de l'Europa Mediterrània, a més de l'obtenció de beques de la Generalitat de Catalunya, i de la Diputació de Lleida. A aquestes fites cal afegir les pròpiament lleidatanes: participació a «MAR», «Novíssima pintura lleidatana», «6 pintors», o la seva incorporació com a professor a l'Escola Municipal de Belles Arts.

Fins a 1986 la seva obra es defineix per l'acumulació i la densitat, tant pel que fa als materials emprats, com a la pintura, tot sota una definició marcadament expressionista que «modela» els seus dibuixos i les seves pintures. Figures i paisatges estableixen una doble dimensionalitat que enriqueix la factura de l'obra. Quan no existeix una superposició d'objectes (collages), és la pintura qui actua com a relleu, emfatitzant la densitat i la gestualitat, fent aparèixer el dibuix en el buit pictòric.

Amb el mateix valor que el de la densitat de la superfície, el dibuix és en la seva

expressivitat un element definitori del seu treball; en tot cas és la línia o la pinzellada qui determina el resultat final.

A mida que aquest valor expressiu i acumulatiu del pigment perd intensitat Jordi Jové accentua en l'obra recent l'objectualitat del quadre, com un diàleg entre forma i contingut, a través dels díptics irregulars, o la incorporació d'elements escultòrics que, com collages, transcorren sobre la tela.

És, si més no, un procés de separació dels elements del quadre, per tornar a integrarlos en una unitat; el color compartimentat, el relleu dels objectes, les tonalitats extremes, els verds i els malves, l'ús de l'esprai, en contrast entre el color pla i el gest lliure, els materials descontextualitzats, i, finalment, la simulació.

El simulacre és ara norma per representar ficticiament textures i materials, o incorporar-los físicament damunt la tela. Tot gira a l'entorn d'un diàleg que integra norma i subjecte, a través d'un mètode on els contraris conceptualitzen la pintura.

JOSEP MIQUEL GARCÍA